

Κυθήρων Σεραφείμ: «Έκδοσις ακριβής της Ορθοδόξου Πίστεως»

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κυθήρων και Αντικυθήρων](#)

Με αφορμή την πρόσφατη συνάντηση του Παναγιωτάτου Οικουμενικού Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίου με τον Πάπα Ρώμης Λέοντα ΙΔ΄ στο πλαίσιο του εορτασμού της επετείου των 1700 ετών από τη σύγκληση της Α΄ Οικουμενικής Συνόδου και τη Θρονική εορτή του Οικουμενικού Πατριαρχείου, ο Μητροπολίτης Κυθήρων και Αντικυθήρων κ. Σεραφείμ απευθυνόμενος προς τον κλήρο τον λαό, θέτει σειρά ερωτημάτων, προβληματισμών και επισημάνσεων.

Σε κείμενο του υπό τον τίτλο «Έκδοσις ακριβής τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως», ο Σεβασμιώτατος επικαλείται τον μέγα δογματικό θεολόγο της Εκκλησίας Ἅγιο Ἰωάννη τον Δαμασκηνό για να καταδείξει «**τί εἶναι Ὁρθόδοξο καί τί δέν εἶναι, τί εἶναι Ἐκκλησιαστικό καί τί δέν εἶναι, τί εἶναι Ἱεροκανονικό καί τί δέν εἶναι, τί εἶναι Ὁρθόδοξος Παράδοσις καί Παρακαταθήκη**», όπως αναφέρει χαρακτηριστικά.

Μεταξύ άλλων αναφέρεται επίσης στην παρουσία του Πάπα Ρώμης Λέοντα ΙΔ΄ στην Πατριαρχική Θεία Λειτουργία επί τη εορτή του Αγίου Αποστόλου Ανδρέου στο Φανάρι,

τις συμπροσευχές με ετεροδόξους και τον θεολογικό διάλογο με τη Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία, τονίζοντας πως κάθε επιδιωκόμενη αποκατάσταση πλήρους κοινωνίας προϋποθέτει πιστή προσήλωση στην Ευαγγελική αλήθεια και στους Ιερούς Κανόνες.

«Τά συμβάντα στὸν ἐκκλησιαστικό χῶρο (Νίκαια καί Κωνσταντινούπολι) τό τελευταῖο τριήμερο τοῦ Νοεμβρίου ἐ.ἔ. μιά μερίδα συνανθρώπων μας, πού εἶδαν τήν κίνησι αὐτή μέ ἀνθρωπιστικά κριτήρια, τούς ἱκανοποίησαν καί μιά ἄλλη μερίδα, ἡ μεγαλύτερη, πού διαθέτουν πνευματικά κατὰ Θεόν αἰσθητήρια μέ συνεπῆ χριστιανική ζωή τούς ἐπροβλημάτισαν καί ἐδυσαρέστησαν. Ἡ ἐφαρμογή τοῦ Παυλείου λόγου «ἀληθεύοντες ἐν ἀγάπῃ», μέ τήν ἀκριβή χριστιανική ἔννοια καί σημασία τῶν δύο αὐτῶν ὅρων· ἀλήθεια καί ἀγάπη, εὐαγγελική ἀλήθεια καί χριστιανική ἀγάπη, ἀποτελεῖ τήν μοναδικήν λύσιν τοῦ προβλήματος», επισημαίνει.

Αναλυτικά το κείμενο του Μητροπολίτη Κυθήρων και Αντικυθήρων κ. Σεραφείμ:

«Ἑκδοσις ἀκριβῆς τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως»

(Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός)

Διά τό Χριστεπώνυμον Πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

Τόν ὄγδοον αἰῶνα μετά Χριστόν, κατὰ τόν ὁποῖον ὠργίαζε καί ἐμαίνετο ἡ δεινὴ αἵρεσις τῆς εἰκονομαχίας, ὁ μέγας δογματικός Θεολόγος τῆς Ἀγίας μας Ἐκκλησίας Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός εἰς τήν τριλογίαν τοῦ **«Πηγὴ Γνώσεως»** περιελάμβανε καί τά ἀντιαιρετικά καί θεολογικο-δογματικά ἔργα του· **«Αἱρέσεων Ἱστορία»** (ἀναίρεσις ἐκατόν τριῶν αἱρέσεων) καί **«Ἑκδοσις ἀκριβῆς τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως»**, πού εἶναι **«ὁ πλέον ἀσφαλὴς ὁδηγὸς κάθε χριστιανοῦ σχετικὰ μέ δογματικὰ θέματα καί ἕνα μνημεῖο τῆς Χριστιανικῆς Παραδόσεως»**¹. Μέ τήν ἀναίρεσιν τῶν ποικιλωνύμων αἱρέσεων καί τήν κατάδειξιν τῆς **«βασιλικῆς καί οὐρανοδρόμου ὁδοῦ τοῦ ἱεροῦ δόγματος»** ὁ ἅγιος Ἰωάννης διέλαμψε εἰς τόν ἀγῶνα κατὰ τῶν εἰκονομάχων καί διεφώτισε τό Ποίμνιον τοῦ Χριστοῦ, προφυλάσσων αὐτό ἀπό τήν λύμην τῶν αἱρέσεων καί αἰρετικῶν καί κακοδόξων δοξασιῶν.

Καί εἰς τήν τεταραγμένην καί συγκεχυμένην ἐποχὴν μας, ὅπου φυσοῦν «οἱ ἄνεμοι καί τά ρεύματα» τῆς «νέας ἐποχῆς», τοῦ οἰκουμενισμοῦ, τῆς «παγκοσμιοποίησης» καί τῆς πανθηροσκείας εἶναι ἀπαραίτητη μία νέα **«Ἑκδοσις ἀκριβῆς τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως»** διὰ νά καταδειχθῇ **τί εἶναι Ὁρθόδοξο** καί **τί δέν εἶναι, τί εἶναι Ἐκκλησιαστικό** καί **τί δέν εἶναι, τί εἶναι Ἱεροκανονικό** καί **τί δέν εἶναι,**

τί είναι Ὁρθόδοξος Παράδοσις καί Παρακαταθήκη καί τί δέν είναι καί τέλος τί είναι «ὕγιαίνουσα διδασκαλία» καί τί είναι αἵρεσις, κακοδοξία καί ἑτεροδιδασκαλία.

Α'.

Εἰς τά ἐρωτήματα αὐτά θά λάβωμεν τήν ἀπάντησιν, πρωτίστως μέν ἀπό τό Ἱερόν Σύμβολον τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεώς μας, τό Σύμβολον Νικαίας - Κωνσταντινουπόλεως, ὅπου συνοψίζεται ἡ Θεοπαράδοτος Πίστις τῆς Μιᾶς Ἀγίας Ὁρθοδόξου Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καί ἀκολουθῶς ἀπό τήν Ὁμολογίαν Πίστεως, τήν ὁποίαν κάμνει ὁ Ἐψηφισμένος Ἐπίσκοπος, πρό τῆς εἰς Ἀρχιερέα Χειροτονίας του, εὐθύς ἀμέσως μετά τήν Ἀνάγνωσιν τοῦ Ἱεροῦ μας Συμβόλου «Πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν...», ὅπου ἡ ἁγία καί ἀμώμητος Πίστις τῶν Ὁρθοδόξων συμπυκνοῦται.

«Πρός δέ τούτοις, ὁμολογεῖ ὁ Ἐψηφισμένος Ἐπίσκοπος, στέργω καί ἀποδέχομαι τάς Ἀγίας ἐπτά Οἰκουμενικάς Συνόδους, καί τῶν Τοπικῶν, ἅς ἐκεῖναι ἀποδεξάμεναι ἐκύρωσαν, ἐπί φυλακῇ τῶν Ὁρθοδόξων τῆς Ἐκκλησίας Δογμάτων ἀθροισθεῖσαι. Ὁμολογῶ πάντας τούς ὑπ' αὐτῶν, ὡς ὑπό φωτιστικῆς Χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος ὁδηγουμένων, ἐκτεθέντας Ὅρους τῆς Ὁρθῆς Πίστεως, καί τούς Ἱερούς Κανόνας, οὓς οἱ μακάριοι ἐκεῖνοι, πρός τήν τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας διακόσμησιν καί τῶν ἡθῶν εὐταξίαν, κατά τάς Ἀποστολικάς Παραδόσεις καί τήν διάνοιαν τῆς Εὐαγγελικῆς Θείας Διδασκαλίας συντάξαντες, παρέδωκαν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐνστερνίζομαι, καί κατ' αὐτούς, ἰθύνουν ἐπιμελήσομαι τήν Θείῳ βουλήματι κληρωθεῖσάν μοι διακονίαν καί κατ' αὐτούς διατελέσω διδάσκων πάντα τόν τῇ πνευματικῇ μοι ποιμαντορίᾳ πεπιστευμένον Ἱερόν Κλῆρον καί τόν περιούσιον Λαόν τοῦ Κυρίου.

Προϋργαίτατα δέ μοι ὁμολογεῖται, ἵνα τηρῶ τήν ἐνότητα τῆς Πίστεως ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης, πάντα μέν, ὅσα ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία τῶν Ὁρθοδόξων πρεσβεύουσα δογματίζει, ταῦτα πρεσβεύων καὶ γὰρ καί πιστεύων, μηδέν προστιθείς, μηδέν ἀφαιρῶν, μηδέν μεταβάλλων, μήτε τῶν Δογμάτων, μήτε τῶν Παραδόσεων, ἀλλὰ τούτοις ἐμμένων καί ταῦτα μετὰ φόβου Θεοῦ καί ἀγαθῆς συνειδήσεως διδάσκων καί κηρύττων, πάντα δέ ὅσα Ἐκείνη κατακρίνουσα ὡς ἑτεροδιδασκαλίας ἀποδοκιμάζει, ταῦτα καὶ γὰρ ἀποδοκιμάζων καί ἀποδιοπομπούμενος διὰ παντός... καί ἐπιμελήσομαι ὅση μοι δύναμις περίεστι ὀρθοτομεῖν τόν λόγον τῆς ἀληθείας εἰς δόξαν τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τῆς Μιᾶς ὑπερουσίου καί ἀδιαιρέτου Τριάδος, τοῦ Ἐνός καί Μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ, καί πρὸς σωτηρίαν τῶν πιστῶν»².

Ὅ,τι καί ὅσα, λοιπόν, δέν ἀποτελοῦν τήν «ὕγιαίνουσαν διδασκαλίαν» τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου καί γενικώτερον τῆς Ἁγίας Γραφῆς· ὅ,τι ἀντίκειται εἰς τήν διδαχήν, τούς Ὅρους, τάς Ἐκκλησιαστικές Παραδόσεις καί τούς Ἱερούς Κανόνας τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί τῶν ὑπ' αὐτῶν κυρωθεισῶν Τοπικῶν (Συνόδων)· ὅ,τι καί ὅσα ἀφοροῦν εἰς τήν ἐνότητα τῆς Πίστεως, ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης, καί πρεσβεύουσα δογματίζει ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία τῶν Ὁρθοδόξων· καί ὅσα Ἐκείνη κατακρίνουσα ὡς ἑτεροδιδασκαλίας ἀποδοκιμάζει, ὁ Ἐπίσκοπος πρωτίστως, ἀλλὰ καί ὁ Ἱερός Κλήρος μετὰ τῶν Μοναστικῶν Ἀδελφοτήτων καί τοῦ πιστοῦ Λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ἀσπάζονται ἢ ἀπορρίπτουν.

Β'.

Ἐπειδὴ προκαλοῦνται ἀπορίες καί ἀνησυχίες καί διατυπώνονται ἐρωτήματα καί προβληματισμοί ἐντός τῆς Ποιμαντικῆς μας δικαιοδοσίας, καί ὅχι μόνο, δι' ὅσα διημείφθησαν εἰς **Νίκαιαν τῆς Βιθυνίας, ἐπὶ τῇ 1700ῃ ἐπετείῳ ἀπὸ τῆς συγκλήσεως τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου (325 μ.Χ.), καί εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐπὶ τῇ Θρονικῇ ἑορτῇ τῆς 30ῆς Νοεμβρίου ἐ.ἔ.** , καθ' ἣν ἐορτάζεται πανηγυρικῶς ἡ ἱερά μνήμη τοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Βασιλίδος τῶν πόλεων **Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου** , θεωροῦμεν ὡς ποιμαντικόν καθήκον καί ὑποχρέωσίν μας νά ἐπισημάνωμεν τά ἀκόλουθα:

1. Ὁ ἐορτασμός τῆς 1700ῆς ἐπετείου ἀπὸ τῆς συναθροίσεως ἐν Νικαίᾳ τῶν 318 Ἀγίων καί Θεοφόρων Πατέρων τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου , γεγονός μέγα καί ἱστορικόν διὰ τήν πορείαν τῆς ἐπὶ γῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας, δέν εἶχε, ὡς θά ἀνεμένετο, Πανορθόδοξον Σύναξιν διὰ τῆς συμμετοχῆς τῶν Μακ. Προκαθημένων τῶν Αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Δύο (2) ἐκ τῶν 14 Πρωθιεραρχῶν συμμετέσχον. Καί τοῦτο συνέβη, προφανῶς, ἕνεκα τῆς

παρουσίας και συμμετοχής του έτεροδόξου και μή δεκτού, κατά τούς Ίερούς Κανόνες, εις έκκλησιαστικήν κοινωνίαν Πάπα Ρώμης (βλ. **Κανόνες Άποστολ. ι', ια', ιβ' και ιγ', Άντιοχ. β', στ', Καρθαγ. θ', Λαοδικείας λγ'**).

2.Άπό 60ετίας, ότε υπό του τότε Οίκουμ. Πατριάρχου και του τότε Πάπα Ρώμης ήρθησαν εκατέρωθεν τά γενόμενα άναθέματα έν έτει 1054, κατά την άπόσχισιν τών Λατίνων, χωρίς προηγουμένως νά ύπογραφη λίβελλος και καταδίκη – άπόπτυσις τών αίρετικών και κακοδόξων διδασκαλιών και καινοτομιών του Παπισμού, άτόνησε, δυστυχώς, ή άπαγόρευσις τής κοινωνίας μετά τών άκοινωνήτων, αίρετικών, κακοδόξων και σχισματικών, την όποιαν όρίζουν οί Ίεροί Κανόνες τής προηγουμένης παραγράφου, και τοιουτοτρόπως **παρατηρούνται αι συμπτωσεις μετά έτεροδόξων, και άλλοθρήσκων άκόμη, έν όνόματι τής αγάπης**. Διά τον λόγον αυτόν, και παρά τούς Ίερούς Κανόνες, πού άναφέραμε, έγινε δεκτός «έν Έκκλησία (Όρθοδόξου) λαού» ό Πάπας τής Ρώμης κατά την πρόσ ύποδοχήν του γενομένην έπίσημον Δοξολογίαν και κατά την Πατριαρχικήν Θείαν Λειτουργίαν τής ιερᾶς μνήμης του Αγίου Άποστόλου Άνδρέου (Θρονική έορτή).

3.**Ύπεγράφη κοινή διακήρυξις** άπό τον Οίκουμενικό Πατριάρχη και τον Πάπα Ρώμης, κατά την όποιά **δηλώνουν ότι «συνεχίζουμε νά βαδίζουμε μέ στέρεη άποφασιστικότητα επί τής όδοϋ του διαλόγου, άληθεύοντες έν αγάπη (Έφεσ. 4, 15), πρόσ την έλπιζόμενη άποκατάσταση πλήρους Κοινωνίας μεταξύ τών αδελφών Έκκλησιών μας**». Εϋχής έργον θά ήτο ή πλήρης έφαρμογή του Παυλείου ρήματος· «**άληθεύοντες έν αγάπη**», **καταργουμένης τής «Ουνίας» και άναιρουμένων τών καινοτομιών εις τά θέματα τής Όρθοδόξου Πίστεως και Παραδόσεως, καθώς και τών άναφυσισμών, μετά την άπόσχισιν τών Παπικών (1054), αίρέσεων, αίρετικών και κακοδόξων δοξασιών και βασιλευούσης τής άποκαλυφθείσης έν Χριστῷ Ίησοϋ και σωζούσης Εϋαγγελικής Άληθείας. «Γνώσεσθε την άλήθειαν και ή άλήθεια έλευθερώσει ύμᾶς» (Ίωάν. 8, 32), έντέλλεται ό Θεϊός Διδάσκαλος Ίησοϋς Χριστός**.

4.**Οί θεολογικοί διάλογοι** τής Διεθνούς Μικτής Έπιτροπής Όρθοδόξων και Ρωμαιοκαθολικών καρκινοβατούν, κατά την όμολογίαν έπισήμων έκπροσώπων των. Άν δέν άναιρεθοϋν «ή θεωρία τών κλάδων» και «τών δύο πνευμόνων» και άν δέν άναθεωρηθοϋν, μέ όρθόδοξα κριτήρια, οί άποφάσεις τής Έπιτροπής αϋτής στό **Τορόντο** («Δήλωση του Τορόντο» 1950, πού άναγνωρίζει ότι «ή Έκκλησία» είναι περιεκτικότερη τών επί μέρους όμολογιακών έκκλησιών και έπομένως είναι εϋρύτερη τής Όρθοδοξίας) και στό **Πόρτο Άλέγκρε** («κάθε Έκκλησία [μέλος του ΠΣΕ, Όρθόδοξοι, Προτεστάντες, Μονοφυσίτες], είναι ή καθολική Έκκλησία, αλλά όχι όλόκληρη. Κάθε έκκλησία πληροϊ την καθολικότητά της, όταν εϋρίσκεται έν κοινωνία μέ τίς άλλες έκκλησίες [μέλη του ΠΣΕ, Όρθόδοξοι, Προτεστάντες, Μονοφυσίτες].

Ὁ ἕνας χωρίς τόν ἄλλον εἴμαστε πτωχευμένοι»), πού εἶναι ἐντελῶς ἀντορθόδοξες καί ἀντιπαραδοσιακές, τό Ὁρθόδοξο Χριστιανικό Πλήρωμα δέν ἀναμένει τίποτε τό λυσιτελές. Γιατί ἔτσι ἐπιχειρεῖται νά καταρριφθῇ τό ἀσάλευτο δόγμα τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

5.Εἰς τήν κοινήν διακήρυξιν Οἰκουμ. Πατριάρχου καί Πάπα σημειώνονται καί τά ἑξῆς: «Εἴμεθα πεπεισμένοι ὅτι ὁ ἐορτασμός μνήμης αὐτῆς τῆς σημαίνουσας ἐπετείου μπορεῖ νά ἐμπνεύσει νέα καί θαρραλέα βήματα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ πρός τήν ἐνότητα. Μεταξύ τῶν ἀποφάσεών της ἡ Α' Σύνοδος τῆς Νικαίας παρέσχε ἐπίσης τά κριτήρια γιά τόν προσδιορισμό τῆς ἡμερομηνίας τοῦ Πάσχα, κοινῆς γιά ὅλους τοὺς Χριστιανούς... Πέραν τῆς ἀναγνώρισης τῶν κωλυμάτων, τά ὁποῖα ἐμποδίζουν τήν ἀποκατάσταση πλήρους Κοινωνίας μεταξύ ὅλων τῶν Χριστιανῶν ... πρέπει νά ἀναγνωρίζουμε ὅτι αὐτό τό ὁποῖο μᾶς συνδέει εἶναι ἡ πίστη, ἡ ὁποία ἐκφράσθηκε στό Δόγμα τῆς Νικαίας».

Ἡ Α' Οἰκουμενική Σύνοδος τῆς Νικαίας, κατά τοὺς διακεκριμένους Κανονολόγους Ζωναράν καί Βαλσαμῶνα, **«γέγονε ... κατά Ἀρείου, γεγονότος πρεσβυτέρου τῆς κατά Ἀλεξανδρείαν Ἐκκλησίας, ὅς ἐβλασφήμει κατά Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, λέγων μή ὁμοούσιον εἶναι αὐτόν τῷ Θεῷ καί Πατρί, κτίσμα δέ· καί ὅτι ἦν, ὅτε οὐκ ἦν· ὃν καί καθεῖλε ἡ Ἀγία Σύνοδος αὕτη, καί ἀνεθεμάτισε μετά τῶν ὁμοφρόνων αὐτοῦ· ἐδογμάτισε δέ ὁμοούσιον τῷ Πατρί τόν Υἱόν, καί Θεόν ἀληθινόν, καί Δεσπότην, καί Κύριον, καί Κτίστην τῶν κτιστῶν ἀπάντων· ἀλλ' οὐ κτίσμα, οὐδέ μέντοι γε ποίημα».**

«Ἡ συστηματικώτερα ἐκδήλωσις τῆς ἀντιτριαδικῆς θεωρίας διά τῆς καταπολεμήσεως τῆς Θεότητος τοῦ ἱ. Χριστοῦ περιέχεται ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ πρεσβυτέρου Ἀλεξανδρείας Ἀρείου» (Ἀμίλκας Ἀλιβιζᾶτος, ἀείμνηστος Καθηγητής Κανονικοῦ Δικαίου εἰς τό Ε.Κ.Π.Α.). **Ἡ Α' Οἰκουμενική Σύνοδος τῆς Νικαίας ἐστερέωσε οὕτω πως τό κορυφαῖο Δόγμα τοῦ Ὁμοουσίου καί Ἀδιαιρέτου τῆς Ἀγίας Τριάδος, τό ὁποῖο ἐσαλεύθη καί σαλεύεται ὑπό τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν διά τοῦ Filioque,** παρά τό ὅτι δέν τό ἐξεφώνησε εἰς τήν Νίκαιαν ὁ Ποντίφηξ τοῦ Βατικανοῦ. Εἶναι ζήτημα δογματικῆς διδασκαλίας τῶν Παπικῶν, ἡ ὁποία πρέπει νά ἀναθεωρηθῇ καί νά ἀνασκευασθῇ ἐκ βάθρων.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τόν ἐορτασμόν τοῦ Πάσχα, καθώρισεν ἡ ἐν Νικαίᾳ Α' Οἰκουμενική Σύνοδος τόν χρόνον τῆς ἐπιτελέσεώς του καί τόν μή συνεορτασμόν μετά τῶν Ἰουδαίων, καί, κατ' ἐπέκτασιν, μετά τῶν ἑτεροδόξων, αἰρετικῶν καί ἀλλοθρήσκων.

Εἶχαμε μίαν δυσάρεστον ἐμπειρίαν, κατά τό παρελθόν θέρος, εἰς μίαν Θεῖαν Λειτουργίαν τοῦ Μητροπολιτικοῦ μας Ναοῦ Χώρας – Κυθήρων, ὅταν νεαρή

γυναίκα, Ρωμαιοκαθολική κατά τό δόγμα, από Εύρωπαϊκή χώρα, έπηρεασμένη από τήν ιδέα τοῦ Κοινοῦ Πασχαλίου, ἡ ὁποία εὐρέως διεδίδετο ἐκεῖνο τόν καιρό, προσήλθε διά τήν Θεία Κοινωνία, λέγουσα μέ ἐνθουσιασμό ὅτι: «τώρα πιά εἵμαστε ἀδέλφια». Ἀντιλαμβάνεσθε ποιά ἐκμετάλλευσις γίνεται στό Ἐξωτερικό τοῦ Κοινοῦ Πασχαλίου, πού παραπέμπει εἰς τό Κοινό Ποτήριο, ἀπροϋποθέτως!

6.«Ἡ ἀποκατάσταση πλήρους Κοινωνίας μεταξύ ὅλων τῶν Χριστιανῶν», κατά τήν κοινή διακήρυξι, «πέραν τῆς ἀναγνώρισης τῶν κωλυμάτων τά ὁποῖα τήν ἐμποδίζουν», προϋποθέτει ἀπαραιτήτως τήν προσήλωσιν καί τήν ἀποδοχήν κατά πάντα τῆς Εὐαγγελικῆς καί τῆς καθόλου Ἀγιογραφικῆς Ἀληθείας καί τῆς μακραίωνος Ἱερᾶς Ἐκκλησιαστικῆς Παραδόσεως (Θεία Λατρεία, Ἅγια Μυστήρια, Ἀποστολική καί Ἀγιοπατερική Παράδοσις, Θεόπνευστα Δόγματα, Θεῖοι καί Ἱεροί Κανόνες).

Στή Δύσι, φερ' εἰπεῖν, Παπικοί καί Προτεστάντες «εὐλογοῦν» «γάμους» ὁμοφύλων ἀτόμων. Μάλιστα δέ οἱ δεῦτεροι (Προτεστάντες), πού ἔχουν «ἀρχιεπίσκοπο» γυναίκα καί «χειροτονοῦν ἱέρεις» κάνουν ἀκατονόμαστους «γάμους» ὅχι δύο μόνον ὁμόφυλων ἀτόμων, ἀλλά τεσσάρων («πολυγαμία»!).

Εἶναι δυνατόν, ὅταν παρουσιάζονται τέτοια φαινόμενα ἠθικοῦ ξεπεσμοῦ καί ἐκτραχηλισμοῦ καί καταλύσεως τῶν ἠθικῶν καί πνευματικῶν ἀξιῶν, πού ξεπερνοῦν τά σοδομητικά ὄργια τῆς ἀρχαίας ἐκείνης ἐποχῆς, νά γίνεται λόγος γιά «ἀποκατάσταση πλήρους κοινωνίας μεταξύ ὅλων τῶν Χριστιανῶν»; καί

7.Τά συμβάντα στόν ἐκκλησιαστικό χῶρο (Νίκαια καί Κωνσταντινούπολι) τό τελευταῖο τριήμερο τοῦ Νοεμβρίου ἐ.ἔ. μιά μερίδα συνανθρώπων μας, πού εἶδαν τήν κίνησι αὐτή μέ ἀνθρωπιστικά κριτήρια, τούς ἱκανοποίησαν καί μιά ἄλλη μερίδα, ἡ μεγαλύτερη, πού διαθέτουν πνευματικά κατά Θεόν αἰσθητήρια μέ συνεπῇ χριστιανική ζωή τούς ἐπροβλημάτισαν καί ἐδυσαρέστησαν. Ἡ ἐφαρμογή τοῦ Παυλείου λόγου **«ἀληθεύοντες ἐν ἀγάπῃ»**, μέ τήν ἀκριβή χριστιανική ἔννοια καί σημασία τῶν δύο αὐτῶν ὅρων· **ἀλήθεια** καί **ἀγάπη, εὐαγγελική ἀλήθεια** καί **χριστιανική ἀγάπη**, ἀποτελεῖ τήν **μοναδικήν λύσιν τοῦ προβλήματος**.

Ἡ εἰρήνη καί συνύπαρξι τῶν λαῶν, γιά τήν ὁποία γίνεται λόγος στήν κοινή διακήρυξι, ἀναφερόμενη στόν **«αὐθεντικό διαθρησκευτικό διάλογο, μακράν τοῦ νά ἀποτελεῖ αἰτία συγκρητισμοῦ καί σύγχυσης»** εἶναι κάτι τό καλό καί σημαντικό. **Ἡ εἰρήνη, ὅμως, τοῦ Χριστοῦ, ἡ εἰρήνη τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς κάθε ψυχῆς εἶναι θεῖο δῶρο καί καρπός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἶναι τό ζητούμενο καί ποθούμενο γιά τήν χριστιανική κοινωνία καί τόν κάθε συνειδητό Χριστιανό.**

«Ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καί ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί Πατρός καί ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶη μετὰ πάντων ἡμῶν, ἀδελφοί. Ἀμήν».

τὸ Κυθήρων & Ἀντικυθήρων Σεραφεῖμ

1 Νέος Συναξαριστής τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, Τόμος Δ΄ , Δεκέμβριος, ἐκδ. Ἰνδικτος, Ἀθῆναι 2005, σελ. 47-48.

2 Ἀρχιερατικόν, ἔκδοσις Ἀποστολικῆς Διακονίας, Ἀθῆναι 1999, Τάξις γινομένη ἐπὶ Χειροτονίᾳ Ἐπισκόπου, σελ. 111-112.